

Magnetofon szpulowy Wilga

AUTOR / WYTWÓRCA

CZAS I MIEJSCE

Czas powstania:
1960

Miejsce powstania:
Września, Polska

DANE TECHNICZNE

Wymiary:
wys.: 210 mm, sze.: 380 mm, gł.: 305 mm

Materiał:

Technika:

PRAWA

Właściciel obiektu: Muzeum Inżynierii i
Techniki. Wizerunki cyfrowe i metadane
obektu: domena publiczna. Opis
kontekstowy: licencja CC BY-NC-SA 3.0 PL
(Uznanie autorstwa - Użycie niekomercyjne -
Na tych samych warunkach 3.0 Polska).

POZOSTAŁE INFORMACJE

MIM 1596/V/353

SŁOWA KLUCZOWE

czas wolny, dźwięk, elektronika, fonografia,
komunikacja, muzyka, nagłośnienie,
odtwarzanie dźwięku, prąd, PRL, sprzęt RTV,
zapis dźwięku, licznik

Wdrożony do produkcji w 1960 roku, magnetofon szpulowy Wilga służy do zapisu i odtwarzania dźwięku. To urządzenie przenośne, którego mechanizm zamknięto w skórzanej walizce z wbudowanym owalnym głośnikiem GD 18-13/2. Układ elektryczny urządzenia oparto na zestawie trzech lamp elektronowych oraz lampie elektronowego wskaźnika dostrojenia (tak zwanym magicznym oku). Był to jedyny magnetofon produkowany przez Zakłady Wytwórcze Głośników Tonsil we Wrześni, które specjalizowały się przede wszystkim w wytwarzaniu głośników i mikrofonów. W tamtym czasie niekwestionowanym liderem w produkcji magnetofonów w Polsce były Zakłady Radiowe im. Marcina Kasprzaka w Warszawie. Po magnetofonie Melodia produkcji tychże zakładów, Wilga była drugim magnetofonem szpulowym sprzedawanym w Polsce. Zakłady Tonsil funkcjonowały od 1945 roku pod nazwą Polskie Radio – Fabryka głośników we Wrześni, a od 1946 roku jako Państwowa Fabryka Głośników, następnie w 1950 roku jako Zakłady Wytwórcze Głośników, by w 1960 roku otrzymać nazwę Tonsil. Po 1989 roku, ze względu na dynamicznie zmieniające się realia rynkowe i związany z nimi wzrost konkurencji, zakłady przekształcono w spółkę, która pomimo licznych perturbacji organizacyjnych i finansowych – jako jedna z nielicznych należących do zrzeszenia Unitra – istnieje do dziś. Wilga to szpulowy magnetofon monofoniczny, dwuścieżkowy. Zastosowano w nim układ dwóch głowic półścieżkowych: uniwersalnej (zapisująco-kasująca) i kasującej. Z tego powodu zapisywanie i odtwarzanie ścieżki odbywa się jednokierunkowo – na jednej połowie taśmy w jednym kierunku. W celu zapisu drugiej ścieżki przekłada się szpulę na drugą stronę. Zapis i odtwarzanie odbywa się przy jednej z dwóch prędkości przesuwu taśmy 19,05 cm/s lub 9,53 cm/s. Do obsługi magnetofonu służą przełączniki oraz pokrętła. Przed pomyłkowym skasowaniem nagrania zabezpiecza blokada zapisu i przewijania. Ze względu na ograniczony dostęp do nagrań muzycznych, działające w Polsce państwowe stacje radiowe, nadawały w całości płyty wybranych zespołów, dając tym samym możliwość ich zarejestrowania przez słuchaczy z pogwałceniem praw autorskich. W tym celu wystarczyło podłączyć magnetofon do odbiornika radiowego i dostroić go za pomocą specjalnego sygnału transmitowanego przed audycją. W podobnym celu magnetofon szpulowy dało się również sparować z gramofonem. Opracowanie: Piotr Turowski, Filip Wróblewski